

Απόστολος Πιερρής

Οικονομική Λογική και Πολιτική Παράνοια

Από Συνέντευξη του Axel Weber στη Wall Street Journal, 26 Ιουνίου 2011:

WSJ: Αντιτεθήκατε στην αμφιλεγόμενη απόφαση της ΕΚΤ τον Μάιο του 2010 να αγοράσει κυβερνητικά ομόλογα. Τι θα είχε συμβεί αν η ΕΚΤ είχε ακολουθήσει τον δικό σας δρόμο; Δεν θα είχαν καταρρεύσει οι αγορές;

Weber: Ένα σωρό από πράγματα που έχουν συμβεί σε αργή κίνηση πάνω από ένα χρόνο τώ ρα θα συνέβαιναν σε λίγες μόνο ημέρες. Θα είχαμε μερικές πολύ, πολύ κακές μέρες τον Μάιο στις αγορές, αλλά οι κυβερνήσεις θα είχαν τελικά κατανοήσει τα βάθη του προβλήματος και θα είχαν αντιμετωπίσει τις ευθύνες τους. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος γι' αυτό.

...

WSJ: Η ΕΚΤ έχει παίξει κεντρικό ρόλο στην προσπάθεια της Ευρώ πης να καταπολεμήσει την κρίση ένα χρόνο τώ ρα. Έχει ξεφύγει η Τράπεζα περισσότερο από όσο πρέπει από την αρχική εντολή της να καθορίζει νομισματική πολιτική;

Weber: Με το να είναι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων υποσκάπτει την ανεξαρτησία της Κεντρικής Τράπεζας γιατί διακινδυνεύει να γίνει μέρος πολιτικώ ν deals. Οι Κεντρικές Τράπεζες δεν θα έπρεπε να ανακατεύονται τόσο βαθειά στη διαχείριση κρίσεων που είναι σαφώ ς δημοσιονομικής φύσεως... Τότε οι Κεντρικές Τράπεζες χάνουν την ανεξαρτησία τους.

Η Βουλή του Καθεστώτος Κατοχής ψήφισε όπως αναμενόταν το Μεσοπρόθεσμο, το οποίο σημειωτέον εκτείνεται σε χρονική περίοδο πέραν του συνταγματικού χρόνου αυτής της Βουλής. Ο λόγος για τον οποίο οι Προϋπολογισμοί του Κράτους είναι ενιαύσιοι είναι για να περιορίζεται και να ελέγχεται η κυβερνητική οικονομική διαχείριση της χώρας σε στενά και προβλέψιμα όρια. Αλλά στη χώρα μας το Καθεστώς Κατοχής έχει εγκαταστήσει αγελαία Αρχηγοκομματική Δικτατορία. Η διάκριση των εξουσιών έχει καταλυθεί. Και η ανεξαρτησία και κυριαρχία της χώρας έχει εκμηδενισθεί. Οι «Προστάτες» νομίζουν (ισως!) ότι σχεδιάζουν οικονομικούς στόχους και μέτρα για ζετίες. Λέω «νομίζουν» μετά λόγου γνώσεως. Η κύρωση από τη Βουλή του Καθεστώτος Υποτέλειας δεν αξίζει το χαρτί που θα γραφτεί. Η Κοινωνία την αποπτύει με βδελυγμία.

Για το τι λένε οι πολιτικοί του Καθεστώτος Κατοχής δεν ασχολούμαι. Αλλά εδήλωσε ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος στους Financial Times (!) πριν την ψηφοφορία της Τετάρτης: «Το να ψηφίσει η Βουλή κατά του Πακέτου θα ήταν έγκλημα – η χώρα θα ψήφιζε την αυτοκτονία της».

Αυτές είναι άναρθρες κραυγές, δεν είναι έλλογη ανάλυση. Αλλά για να γελάμε με τα γελοία, φυσικά με μια μικρή αλλαγή η διακήρυξη του Διοικητή της ΤτΕ είναι ακριβέστατη: «Το να ψηφίσει η Βουλή κατά του Πακέτου θα ήταν έγκλημα – το Σύστημα θα ψήφιζε την αυτοκτονία του»! Ο Κεντρικός Τραπεζίτης μιλάει σαν πολιτικός, χειρότερα, σαν πολιτικάντης. Χειρότερα, σαν κουκουλοφόρος που σπάει Τράπεζες. Η άλλη άποψη είναι γι' αυτούς έγκλημα καθοσιώσεως.

Είναι ξεκάθαρο πια. Χώρα και Κοινωνία από το ένα μέρος. Σύστημα και Καθεστώς Κατοχής από το άλλο. Τα συμφέροντα είναι αντιδιαμετρικά. Η καταστροφή έγινε και θα εξελίσσεται για πολλά χρόνια ακόμη. Πού θα πέσει τελικά; Για να σωθούν η χώρα και οι δημιουργοί πρέπει να καταστραφεί το Καθεστώς Σύστημα.

Στην τρέχουσα εξέλιξη του Ελληνικού Προβλήματος υπάρχει ένα οικονομικό και ένα πολιτικό σκέλος. Και από πίσω ένα βαθύτερο ιστορικοφιλοσοφικό.

Α) Η οικονομική λογική λέει ότι χωρίς καθαρή και γενναία χρεωκοπία η χώρα δεν σώζεται. Με «διευκολύνσεις», reprofiling and rescheduling η χώρα θα γίνει «εκτήμορος» των μεγάλων Ευρωπαϊκών χωρών. Θα δουλεύει για τα χρέη της σταθεροποιούμενη σε ένα επίπεδο που θα καθορίζουν κατά περίπτωση οι «Προστάτες» της. Έτσι οι ελεύθεροι αγρότες έγιναν «δουλοπάροικοι» στους μεγάλους γεωκτήμονες της Αττικής τον 7ο π.Χ. αιώνα, υποθηκεύοντας και τις γαίες τους. Τελικά υποθήκευσαν και την προσωπική τους ελευθερία και αυτήν των παιδιών τους: από «εκτήμοροι» έγιναν πρακτικά δούλοι εργασίας στα ίδια τα πρώην κτήματά τους.

Χρειάζεται λοιπόν άμεση και σκληρή χρεωκοπία, π.χ. 70%, σε συνεννόηση με τους πιστωτές. Αυτό είναι βεβαίως όντως επικίνδυνο. Για να είναι πειστική και υπολογίσιμη η χώρα που θα το κάνει πρέπει ταυτόχρονα να γίνει:

α) Σαρωτική απελευθέρωση των συστημάτων της χώρας, ώστε να δημιουργηθούν πραγματικές συνθήκες αυξημένης απόδοσης του κεφαλαίου, και άρα ισχυρής επενδυτικής έλξης. Οι επενδυτές μπορούν να κερδίσουν από άμεσες και λοιπές επενδύσεις αυτά που θα χάσουν από τα σκουπιδόχαρτα ομόλογα που έχουν του Ελληνικού Κράτους.

β) Δραστική μείωση των φορολογικών συντελεστών και χρησιμοποίηση flat rates για να προσελκυσθούν κεφάλαια και να ανταμειφθεί η ιδιωτική πρωτοβουλία, η επιχειρηματικότητα και η ατομική δημιουργικότητα ξένη και εγχώρια.

γ) Αποχώρηση από το Ευρώ και υποτίμηση του νομίσματος 60-70% για να δημιουργηθεί ανταγωνιστικό περιβάλλον νομισματικής ισοτιμίας.

δ) Μετά την υποτίμηση να ακολουθήσει η χώρα σκληρή νομισματική πολιτική (π.χ. συνδέοντας με μια στενή ζώνη τη Δραχμή προς το Δολάριο ή, τολμηρά, προς τον χρυσό). Έτσι η ανταγωνιστικότητα που άπαξ αποδίδεται εξωγενώς στην οικονομική λειτουργία της χώρας με την υποτίμηση συμπληρώνεται από δομική ανταγωνιστικότητα που προκαλείται από την ανελαστική νομισματική πολιτική.

ε) Τέλος να συρρικνωθεί δραματικά η οικονομική λειτουργία του κράτους ώστε το κράτος

να υπηρετεί ισχυρά και αποκλειστικά τους συστατικούς σκοπούς του όπως προκύπτουν από το ατομικό συμφέρον. Η συρρίκνωση επιβάλλεται και εξασφαλίζεται με δυο βασικά τρόπους: πολιτειακή επανάσταση με υιοθέτηση του Αμερικανικού Μοντέλου checks and balances και κλείσιμο της δημοσιονομικής στρόφιγγας του Κράτους με το ελαφρύ σύστημα φορολόγησης.

Αυτό είναι πακέτο συντηρημένων οικονομικών πολιτικών σωτηρίας της χώρας με εναρμονισμό μείζονων δράσεων αφ' ενός στιγμιαίων, ανακουφιστικών (χρεωκοπία, αποχώρηση από Ευρώ, υποτίμηση) και αφ' ετέρου διαρκείας, διαρθρωτικών (ριζοσπαστική απελευθέρωση, σκληρή νομισματική πολιτική, δημοσιονομική πειθαρχία, πολιτειακή μεταβολή). Και όχι τα ψευδοοικονομικά, λογιστικοπολιτικά Πακέτα των Μνημονίων και των λοιπών κακοήθων αστείων.

Και πάλι το Μέγα Πακέτο που περιέγραψα δεν φθάνει. Χρειάζεται ενσωμάτωση σε ευρύτερο σύστημα συνδιαρθρωμένων Επαναστάσεων που δεν αφήνουν καμία πτυχή της ανθρώπινης συμβίωσης και κοινωνικής δραστηριότητας άθικτη, όπως ανέλυσα στο άρθρο μου της Δευτέρας 20 Ιουνίου.

Β) Τι λένε απέναντι σε αυτήν την αδήριτη οικονομική λογική οι άναρθρες κραυγές που ακούγονται μέσα και έξω από τη χώρα σαν του Κεντρικού Τραπεζίτη μας από πολιτικούς και πολιτικοειδείς; Ότι η οικονομική λογική θα ήταν αυτοκτονία για τη χώρα, καταστροφή για την Ευρωζώνη και την «Ευρώπη» και αποσταθεροποίηση για το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό Σύστημα! Φαιδρά μαλακά!

Ακριβώς αντιθέτως. Για την Ελλάδα είναι η μοναδική σωτηρία. Για την Ευρωζώνη ένα χρήσιμο ταρακούνημα ώστε να περιορισθεί σε ένα όντως optimum economic field, όπου και μόνο εκεί έχει οικονομικό νόημα ένα κοινό νόμισμα. Για το Παγκόσμιο Σύστημα θα είναι μια σχετικά μικρή και συντομότατη, άλλωστε αναμενόμενη, διόρθωση. Το ίδιο όπως, mutatis mutandis, θα ήταν για το Αμερικανικό και Παγκόσμιο Χρηματοπιστωτικό Σύστημα η χρεωκοπία μερικών ακόμη λαθογενών οργανισμών σαν την Lehman Brothers.

Τι λέει η θεωρία; Το σπάσιμο μιας οιασδήποτε φούσκας (υπερτίμησης ομάδας αξιών) δημιουργεί μια σεισμική έντονη ταλάντωση στις αγορές που αποσβένυται γρήγορα, αφού είναι ένα στιγμιαίο γεγονός. Εάν αντί για σπάσιμο έχεις διαδοχικό μακρόσυρτο ξεφούσκωμα, οι ταλαντώσεις έχουν μικρότερο εύρος αλλά διαρκούν πολύ περισσότερο σαν συνεχείς αναταράξεις του συστήματος. Η αστάθεια και συνεπαγόμενη υπολειτουργία του συστήματος είναι συνεπώς σε αυτή την περίπτωση μεγαλύτερη. Ταυτόχρονα ακυρώνεται εν πολλοίς το ευεργετικό αποτέλεσμα του σεισμικού σπασίματος: η κατεδάφιση των σαθρών οικοδομών-οργανισμών. Τέτοιων πασχουσών δομών η κατεδάφιση είναι η πτώχευση (= τιμωρία λάθους) των άλογων επιχειρηματικών οργανισμών ή κρατών που με τις λανθασμένες επιλογές τους έχουν δημιουργήσει φούσκα. Γιατί και η κρίση χρέους μιας χώρας είναι και αυτή φούσκα υπερτίμησης της αξίας του χρέους της, όπως π.χ. των μετοχών μιας εταιρείας. Το σπάσιμο της φούσκας είναι το «κούρεμα» των ομολόγων της χώρας.

Ό,τι λέει η θεωρία λέει και κάθε σοβαρός οικονομολόγος και τραπεζίτης. Δείτε τη συνέντευξη του Axel Weber προς την Wall Street Journal. Ο Axel Weber είναι ο πρώην Διοικητής της Bundesbank και προεπιλεγμένος επόμενος Πρόεδρος της ΕΚΤ, ο οποίος

προτίμησε να παραιτηθεί από τις θεσμικές αυτές τιμές λόγω του επιστημονικού του κύρους και εντιμότητας. Και αυτά που λέει είναι ο κλασικός λόγος του όντος απέναντι στις άναρθρες κραυγές του υπόλοιπου ζωικού βασιλείου!

Προσέξτε γιατί έχω πολλές φορές τονίσει ότι το σημαντικότερο κοινωνικό γεγονός της εποχής μας είναι η προϊούσα διαδικασία περιορισμού του Κράτους και της πολιτικής εξουσίας στις θεμελιώδεις λειτουργίες εγγύησης της απρόσκοπτης λειτουργίας ενός φυσικού, ελεύθερου συστήματος χωρίς παρέμβαση στο περιεχόμενο, τους τρόπους και τους στόχους των λειτουργιών αυτών. Οι Ευρωπαϊκές πατερναλιστικές πολιτικές εξουσίες σφαδάζουν από τη δρομολογημένη αυτή συρρίκνωσή τους, την τόσο ευεργετική για τα άτομα, τους δημιουργούς, τις κοινωνίες. Και από τον σφαδασμό αυτό βγαίνουν οι άναρθρες κραυγές καταστροφολογίας (σαν του δικού μας Κεντρικού Τραπεζίτη (!)), κατά των «κερδοσκόπων» και των αγορών και υπέρ του «κοινωνικού συνόλου» και του «ανθρώπινου προσώπου». Μαλακά δηλαδή πράγματα.

Εφόσον λοιπόν δεν είναι οικονομικός ο λόγος της λυσσαλέας αντίδρασης κατά της μοναδικής ορθολογικής οικονομικώς λύσης του προβλήματος, τι συμβαίνει; Συμβαίνουν τρία πολιτικής φύσεως πράγματα. Τα δύο σοβαρά είναι η άφρων παρακμιακή τεχνητότητα της «Ευρώπης» και η συγκυρία του νυν Αμερικανού Προέδρου. Για αυτά θα μιλήσω στο επόμενο άρθρο. Το τρίτο και καταγέλαστο είναι η θεμελιώδης και μόνιμη αλλοτριότητα του Νεοελληνικού συστήματος και του Καθεστώτος της χώρας από την κοινωνία μας. Εχω πολλές φορές επισημάνει το τερατώδες αυτό φαινόμενο, αιτία της ανεπανόρθωτης αστάθειας και της συνεχούς αποτυχίας στην Νεοελληνική ιστορία. Από αυτό ξεκίνησα και σήμερα. Το Καθεστώς παρασιτεύει στην κοινωνία και εξαρτάται από Ευρωπαϊκή προστασία. Έτσι έμαθε, έτσι αχρηστεύθηκε, έτσι κάνει πάντα. Αυτό κάνει και τώρα. Για τους Ευρωπαίους (από Ατλαντικού μέχρι Ουραλίων) πολιτικούς Προστάτες του κινδυνεύοντος έθνους ο λόγος του ανεπίληπτου Κάλβου το 1826 είναι τόσο ηχηρός σήμερα όσο ποτέ:

***Της θαλάσσης καλήτερα
φουσκωμένα τα κύματα
΄να πνίξουν την πατρίδα μου
ωσάν απελπισμένην,
έρημον βάρκαν□□□***

.....
Παρά προστάτας ΄νάχωμεν.

.....

.....

*Και τώρα εις προστασίαν μας
τα χέρια σας απλώνετε!
Τραβήξετέ τα οπίσω
βλέπει ο Θεός και αστράπτει
δια τους πανούργους.*

Α. Κάλβος, Λυρικά, Ωδή έκτη, «Αι Ευχαί».

[Εστάλη την Πέμπτη 30 Ιουνίου 2011 για την συμφωνημένη κανονική εβδομαδιαία δημοσίευση στην ημερήσια οικονομική και πολιτική εφημερίδα "ΕΞΠΡΕΣ".

Την Κυριακή 3 Ιουλίου ο Juncker εδήλωσε ότι "η εθνική κυριαρχία της Ελλάδας θα είναι μαζικά περιορισμένη (massively limited)". Στην κοινή, μη διπλωματική γλώσσα, αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα είναι προτεκτοράτο, χώρα υπό κατοχή.

Την Δευτέρα 4 Ιουλίου ο έγκυρος Οίκος Αξιολόγησης Standard and Poor ανακοίνωσε ότι τα αιωνίως συζητούμενα σχέδια περί "εθελούσιας" συμμετοχής Τραπεζών (και οι άλλοι πιστωτές; και οι αγορές;) σε μερική επαναγορά νέων Ελληνικών μακροετών ομολόγων με την λήξη παλαιών (με τι επιτόκια αληθεία; της απρόσιτης αγοράς; ή συμφωνημένα ειδικά και "εθελοντικά") "αναμένεται να λογισθούν ως χρεωκοπία υπό τα κριτήριά μας". Ανάλογη δήλωση είχε κάνει και ο Οίκος Fitch. Αναλόγως της τελικής μορφής αυτών των συλλογικών ασκήσεων τεχνητότητας και ματαιότητας, η κρίση θα είναι μεταξύ "επιλεκτικής" χρεωκοπίας και χρεωκοπίας.

Τέλος, βουλευτής εδήλωσε δημόσια ότι υπέστη αφόρητες

πιέσεις για να ψηφίσει υπέρ του Μεσοπροθέσμου βλακεύματος, και ότι απειλήθηκε η ζωή του έξωθεν και έσωθεν της χώρας.

Παρ' όλη αυτή την άμεση επαλήθευση των θέσεών μου στο άρθρο, το κείμενο μου ζητήθηκε να λογοκριθεί. Φυσικά αρνήθηκα και το άρθρο δεν δημοσιεύθηκε.

Αυτός ήταν ο λόγος που έκτοτε διέκοψα την συνεργασία με την εφημερίδα "ΕΞΠΡΕΣ", η οποία είχε αρχίσει από το καλοκαίρι του 2010.

Τηλεφωνικές συνομιλίες με τον αρμόδιο συντάκτη προσέθεσαν εξωδημοσιογραφικές διαστάσεις στο θέμα, που αφορούν στην ελευθερία του λόγου και την ελευθεροτυπία.

Παρά την παραβίαση στην προκείμενη περίπτωση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας, δεν προχώρησα το θέμα τότε περαιτέρω για να μην υποβάλλω την εφημερίδα στην βάσανο πολιτικών

πιέσεων, επιπλοκών και συνεπακόλουθων πολυειδών επιπτώσεων.]